

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2019. évi január hó 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és a 2019. évi február hó 12. napján nyilvánosan kihirdette a következő

végzést:

A másodfokú bíróság a költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott és 2 társa** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.2/2017/46. számú ítéletének I.rendű és II.rendű vádlottakra vonatkozó részét helyben hagyja.

Indokolás

A Zalaegerszegi Törvényszék a 2018. évi április hó 24. napján kihirdetett 3.B.2/2017/46. számú ítéletével I.rendű és II.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 396.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntetében, valamint a Btk. 345.§-ában meghatározott, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében állapította meg, a II. r. vádlott esetében, mint bűnsegéd. Ezért I.rendű vádlottat halmazati büntetésül 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, míg II.rendű vádlottat 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát mindkét vádlott esetében börtönben, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. I.rendű vádlottat ezen felül 5 évre eltiltotta a gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezetője foglalkozástól. II.rendű vádlottal szemben 850.000 forint erejéig vagyonekbezárt rendelt el.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság emellett a lefoglalt bűnjelkekről, II.rendű vádlott esetében a vagyontárgyaira elrendelt zár alá vétel fenntartásáról, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen I.rendű vádlott felmentése érdekében, míg II.rendű vádlott, továbbá az I. r. és a II. r. vádlottak védői elsősorban felmentés, míg másodsorban a büntetés enyhítése végett fellebbeztek.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a költségvetést károsító cselekmény további minősítő körülményének, a bűnszövetség

megállapítására, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen I.rendű vádlottvédője a fellebbezését azzal egészítette ki, hogy igazságügyi könyvszakértő kirendelésére tett indítványt.

II.rendű vádlottvédője jogorvoslati nyilatkozatát megváltoztatva a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően, 2018. évi július hó 1. napján hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.), melynek rendelkezéseit a Be. 868.§ (1) bekezdése értelmében - bizonyos kivételekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell. Hangsúlyozandó azonban, hogy a Be. 870.§ (1) bekezdése alapján a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha azt a Be. másként szabályozza.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel megtámadott ítéletét a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat a Be. 590.§ (2) bekezdése értelmében kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, valamint - a Be. 590.§ (7) bekezdése szerint hivatalból - az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre is.

Nem volt tárgya ugyanakkor a másodfokú eljárásnak a Be. 590.§ (9) bekezdése alapján az ítéletnek III. r. vádlottra vonatkozó része, mivel az első fokon jogerőre emelkedett.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 593.§ (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján - az alábbiak szerint egészítette ki:

- az **kft1** kényszertörlési eljárás alá került, mely 2016. április 5-én a cég törlésével jogerősen befejeződött (nyomozati iratok II. kötet 282. oldal);
- a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Megyei Adó- és Vámigazgatósága a 2015. szeptember 15-én kelt és 2015. október 20-án jogerőre emelkedett számú határozatával az **kft1**-vel szemben 70.324.000 forint adóhiányt állapított meg a 2014. évi általános forgalmi adófizetési kötelezettségének teljesítésével összefüggésben (a Nemzeti Adó- és Vámhivatal tájékoztatása; nyomozati iratok II. kötet 283. oldal);
- a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Megyei Igazgatósága a 2015. május 4-én kelt számú határozatával a 2014. év I-III. negyedéveire vonatkozó általános forgalmi adófizetési kötelezettségével kapcsolatban 42.552.000 forint adóhiányt állapított meg, mellyel összefüggésben 21.276.000 forint adóbírságot és 1.195.000 forint késedelmi pótlékot szabott ki a kft.-vel szemben (Nemzeti Adó- és Vámhivatal határozata; nyomozati iratok II. kötet 386-392. oldal).

Az ekként kiegészített tényállás immár mentes a Be. 592.§ (2) bekezdésében felsorolt

megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól; az hiánytalan, teljes egészében felderített, iratellenes, vagy téves ténybeli megállapítást nem tartalmaz; az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek megfelelően, a tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez szükséges mértékben folytatta le. Az ennek során feltárt és mérlegelt bizonyítékokat külön-külön, illetve együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte, számot adva ténymegállapításairól, különösen III. r. vádlott beismerő vallomása elfogadásának okairól. Indokolási kötelezettségét így megfelelően teljesítette.

Az elsőfokú bíróság a tényállást III. r. vádlott vallomására alapította. I.rendű és II.rendű vádlottak védői fellebbezésükben ezt sérelmezték. A védők egyező álláspontja szerint III. r. vádlott vallomása sem következetesnek, sem pedig ellentmondásoktól mentesnek nem mondható; ekként nyilatkozatának elfogadása aggályokat vet fel.

A másodfokú bíróság a védői érvelést nem fogadta el. Egyetértve az elsőfokú bíróság e körben kifejtett álláspontjával; a tényállás megállapítása körében megvizsgált bizonyítékok III. r. vádlott védekezését támasztották alá.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy az eljárás folyamán a nyomozás során, illetőleg más eljárásokban tett nyilatkozataikhoz képest a tanúk mind egy irányba: I.rendű és II.rendű vádlottak javára változtatták meg vallomásaikat. E módosításokkal kapcsolatban azonban a tanúk elfogadható indokot nem tudtak felhozni. Ez pedig azért is életszerűtlen, mivel a vád tárgyát képező cselekményekhez közelebbi időpontban történő kihallgatásuk alkalmával az időben jóval későbbi tárgyaláson előadott vallomásukhoz képest gyökeresen eltérő nyilatkozatot tettek.

Különösen feltűnő, ahogy **tanú8** tanú igyekezett menteni vallomásváltoztatásával I.rendű és II.rendű vádlottakat. **Tanú8** a II.rendű vádlottal szemben III. r. vádlott sérelmére elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben a Pécsi Járásbíróságon folyamatban volt büntetőeljárásban a jelen ügyben tett nyilatkozatával gyökeresen ellentétes vallomást tett. Szavahietségét cáfolja, hiteltelenítve I.rendű vádlottra nézve mentő vallomását.

Helytállóan vont le következtetést az elsőfokú bíróság egyebekben tanú 2, tanú 5, tanú 1 és tanú 7 tanúk vallomása megváltoztatásának esetében is. Erre tekintettel pedig törvényesen került sor a nyomozás során tett vallomásuk elfogadására a tényállás megállapítása során.

Mindezek mellett a másodfokú bíróság III. r. vádlott vallomásának alátámasztását látta a nyomozó hatóság által beszerzett, és az iratokhoz csatolt, a III. r. vádlott által vezetett naptárbejegyzésekben is. A III. r. vádlott által a 2014. évre vonatkozóan tett bejegyzések - összevetve a **kft2.** számlakivonatain található pénzfelvételek időpontjával - teljes mértékben alátámasztják III. r. vádlott vallomását abban, hogy ő kizárólag a banki tranzakciók során működött közre.

Azért kétséges, és egyben életszerűtlen, hogy III. r. vádlott a pénzfelvételi tranzakciókon kívül egyéb tevékenységet - jelentős értéket képviselő áru alapanyag-beszerzést végzett - mert a naptárban ezzel kapcsolatosan egyetlen bejegyzés sem volt. Ezzel szemben a pénzfelvételek időpontját, de még az őt szállító gépkocsi rendszámát is feljegyezte. III. r. vádlott elméleti állapota miatt kényszerült arra, hogy a vele történeteket minden egyes nap pontosan, élethűen rögzítse.

Nem volt elfogadható II.rendű vádlottnak az utolsó érdemi tárgyaláson előadott vallomásváltoztatása sem. Ennek hitelt érdemlőségét egyrészt az cáfolta meg, hogy a II. r. vádlott e nyilatkozatának megtételére az eljárás legvégén, valamennyi bizonyíték tartalmának ismeretében került sor. Másrészt pedig tartalma szerint I.rendű vádlottbüntetőjogi felelősségének mentésére irányul. Ugyanakkor e nyilatkozat kizárólag a már fentebb említett tanúk megváltoztatott vallomását veszi alapul, azokhoz mindenben hűen igazodik. Ezért észszerű kétely merült fel a másodfokú bíróságban is e vallomás életszerűségével, és ekként elfogadhatóságával kapcsolatban.

Mindezek alapján helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor a tényállás megállapításának alapjául III. r. vádlott vallomását vette. E nyilatkozat ugyanakkor - egyetértve I.rendű vádlottvédőjének erre vonatkozó észrevételével - nem volt következetes és ellentmondásmentes minden részében az eljárás során, azt azonban a fentebb hivatkozott bizonyítékok ilyenén történő értékelésével el kellett fogadni.

Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a bizonyítékok értékelésének megszokott módja az, hogy a bíróság a vallomás egyes - általában más bizonyítékokkal is megerősített - részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomásnak olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek - figyelmen kívül hagyja. Mindez nem érinti a mérlegelési tevékenység jogszerű voltát (BH1998. 418.).

I.rendű és II.rendű vádlottak védői sérelmezték azt az elsőfokú bíróság által tett megállapítást is, miszerint a **kft2.** valós gazdasági tevékenységet nem végzett, ezért az általa kiállított összes számla fiktívnek minősül. A védői állásponttal azonban a másodfokú bíróság e tekintetben sem értett egyet az alábbiak miatt.

Az, hogy I.rendű vádlottcége által foglalkoztatott tanú 1, tanú 5 és tanú 7 tanúk munkabérét III. r. vádlott által képviselt **kft2.** fizette, és a tanúk után a közterheket a III. r. vádlott cége utalta az adóhatóságnak, nem jelenti azt, hogy a **kft2.** jogszerűen működött volna. Különösen azért nem foghat helyt az erre való hivatkozás, miután a **kft2.** sem bér munkára, sem munkaerő-kölcsönzésre nem volt jogosult, hiszen a cégjegyzékben erre vonatkozó tevékenység nem került bejegyzésre.

Itt volt szükséges megjegyezni azt is, hogy a **kft2.** az **kft1** részére alapanyag-értékesítést sem végezhetett volna, mivel erre vonatkozó tevékenység sem volt bejegyezve a **kft2.** vonatkozásában a közhiteles nyilvántartásba. A **kft2.** cégmásolata szerint a gazdasági társaság főtevékenységként felsőruházat gyártásával, míg emellett bőrruházat, munkaruházat, alsóruházat és egyéb ruházati kiegészítők gyártásával, valamint ruházati- és lábbeli cikkek nagykereskedelmével, illetve ruházati kiskereskedelemmel foglalkozott az építőipari tevékenységek mellett. A cég tevékenységi körei között a gazdasági tevékenységek egységes ágazati osztályozási rendszeréről szóló jogszabályban (TEÁOR 2008) rögzítettek szerint azonban sem a 78.10, illetőleg 78.20 kódszámmal jelölt munkaközvetítés vagy munkaerő-kölcsönzés tevékenység, sem pedig a 46.12 kódszámmal jelölt alapanyag-kereskedelem nem szerepel.

Ekként I.rendű és II.rendű vádlottak védekezése, miszerint a **kft2.** jogszerűen működött, ebből a szempontból sem állja meg a helyét, hiszen a **kft2.** az I. r. és a II. r. vádlottak védői által hivatkozott tevékenységet jogszerűen nem is végezhetett volna, ekként azokról számlát sem állíthatott volna ki. A fentiekkel kapcsolatban pedig nem hivatkozhat arra sem I.rendű, sem II.rendű vádlott, hogy erről nem volt tudomásuk, hiszen a cégmásolat adatai mindenki számára szabadon hozzáférhetők.

Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy III. r. vádlott már céget sem alapíthatott volna a gondnoka hozzájárulása nélkül, hiszen a cselekvőképességét korlátozó gondnokság alá helyezéséről szóló bírósági ítélet rendelkezései szerint az ingó és ingatlan vagyona feletti rendelkezés, illetőleg a saját vagyona terhére történő kötelezettségvállalás csupán a gondnoka hozzájárulásával végezhető. Rendelkezésre áll ugyanakkor a gondnok nyilatkozata, miszerint a gazdasági társaság alapítására, valamint a banki tranzakciókra a hozzájárulása nélkül került sor.

A számlakiállítással összefüggésben volt szükséges megjegyezni azt is, hogy nem állt rendelkezésre az eljárás során a vádirat tárgyát képező számlák másolata, hiszen sem a **kft2.**, sem az **kft1** iratanyaga nem került elő. Ez önmagában is alkalmas a szabályszerű működés megcáfolására, hiszen a gazdasági társaságok a működésük során keletkezett iratanyagot nyolc éven keresztül kötelesek megőrizni.

E körben teljes mértékben egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, miszerint az **kft1** értékesítésére a gazdasági társaság fantomizálása érdekében került sor; a könyvelési iratok eltüntetésére azért volt szükség, hogy a **kft2.**-vel való gazdasági kapcsolatának hiányát utóbb ne lehessen iratok alapján bizonyítani.

Ezen felül arra is figyelemmel kellett lenni, hogy a számlák kiállítása I.rendű vádlott nevel. r. vádlott érdekében állt; az **kft1**-t ő irányította, a kft. adóügyeit ő intézte, így az ismeretlen forrásból beszerzett alapanyagokat ekként kívánta legalizálni a könyvelésben. III. r. vádlott sem a gazdasági tevékenységgel összefüggő ismeretekkel, sem társadalmi-, gazdasági kapcsolatokkal nem rendelkezett ahhoz, hogy a vád tárgyává tett számlákon feltüntetett tevékenységet akár egyéni, akár társas vállalkozóként végezze; életszerűtlen tehát, hogy éppen olyan alapanyagot szerez be, mely az **kft1** tevékenységéhez szükséges. Ez is azt támasztja alá, hogy az alapanyagokat nem a III. r. vádlott szerezte be, rá kizárólag az alapanyag forrásának színileg történő legalizálása miatt volt szükség.

A **kft2.** szabályszerű működését cáfolja meg továbbá az is, hogy a bejegyzett törvényes képviselője, III. r. vádlott a kft. számlájára érkezett pénzeszközöket az utalás napján, vagy azt követő napon készpénzben minden esetben felvette, és azt II.rendű vádlottnak átadta. A III. r. vádlott e magatartása az észszerű gazdálkodás követelményével teljesen ellentétes; a cég szabályos működése esetén ugyanis a bankszámlára érkezett cégvagyon idegen személyre történő átruházása éppen a gazdasági társaság érdekeivel ellentétes magatartás.

A **kft2.** fiktív működését támasztja alá a Pécsi Járásbíróság 11.B.738/2015/11. számú ítéletében megállapított tényállás is. A kft. szabályszerű működése esetén ugyanis II.rendű vádlottnak semmilyen észszerű indoka nem lett volna III. r. vádlott által a **kft2.** számlájáról felvett 4 millió forint követelésére. Ez is csupán azt támasztja alá, hogy a **kft2.** csak színleg működött; a számlájára érkezett pénz soha nem képezte a vagyont, ezért támaszthatott arra igényt II.rendű vádlott.

Az adóhiány megállapításának körében I.rendű és II.rendű vádlottak védői sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság az igazságügyi könyvszakértő kirendelésére vonatkozó indítványukat elutasította.

Az általános forgalmi adóhiány megállapításával kapcsolatban ugyanakkor különleges szakértelemre nem volt szükség; az előzetesen felszámított, és jogtalanul levont adó mértékét a vád tárgyává tett számlák adótartalma alapján, egyszerű matematikai művelettel: összeadással meg lehetett állapítani, ahhoz igazságügyi szakértő bevonására nem volt szükség. Különösképpen igaz ez azokban az esetekben, ha a könyvelési iratot a nyomozás során nem szerzik be, hiszen a

könyvszakértőnek nem áll rendelkezésére olyan irat, amely alapján a vizsgálatot le tudná folytatni.

Erre figyelemmel I.rendű vádlottvédőjének a szakértő kirendelését célzó indítványa nem volt megalapozott, ezért azt a másodfokú bíróság elutasította.

A **kft2.** jogszerű működésével kapcsolatban további észszerű kételyt vet föl az is, hogy a kft. 2014. év IV. negyedévére az általános forgalmi adóbevallását 0-ás adattartalommal nyújtotta be.

A vádirat szerint a **kft2.** 2014. október 3. és 2014. december 3. között 31 darab számlát állított ki az **kft1** részére, melynek ellenértékét az **kft1** átutalta. E bevétel ellenére a **kft2.** adóbevallása 0 bevételt rögzített, mely nyilvánvalóan nem lehet valós adat.

Ugyanígy nem lehetett a **kft2.** szabályszerű tevékenységének bizonyítékként elfogadni a **kft3.** részére történő értékesítés kapcsán kiállított számlát sem. Bár a **kft2.** minden vitán felül értékesítette a **kft3.** részére a szóban forgó fémtartályt, ez önmagában még nem alkalmas annak igazolására, hogy a *vád tárgyává tett számlák* mögött is valós gazdasági esemény húzódna meg. Az elsőfokú bíróságnak az volt a feladata, hogy a rendelkezésére bocsátott bizonyítékok alapján a vád tárgyát képező számlák vonatkozásában hozzon döntést abban a kérdésben, hogy a **kft2.** működése törvényes volt-e.

Miután a fenti adatok teljes mértékben megcáfolták azt, hogy a **kft2.** jogszerűen működött, helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az **kft1**-nek sem alapanyagot nem értékesített, sem pedig munkaerőt nem kölcsönzött. Ennek alapján pedig törvényesen vonta le azt a következtetést, hogy a **kft2.** által kibocsátott, és a vád tárgyává tett számlák mögött valós gazdasági események nem történtek, ezért a kft. által kiállított bizonylatok nem képezhetik az általános forgalmi adóbevallás alapját.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a tényállást - a védelem által vitatott részében - megalapozottan állapította meg, és mivel az indokolási kötelezettségének is eleget tett, az ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor.

Következésképpen II.rendű vádlottvédőjének erre vonatkozó fellebbezése megalapozatlannak bizonyult.

A fentiek ellenére a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a **kft2.** és az **kft1** cégtörténetével kapcsolatosan további adatok tényállásban történő rögzítésére van szükség. Ezért egészítette ki a tényállást azzal, hogy az **kft1**-vel szemben - a védői fellebbezésükben írtakkal szemben - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal több mint 70 millió forint adóhiányt állapított meg a vádbeli időszakra. Emellett ki kellett egészíteni az **kft1** vonatkozásában a tényállást azzal is, hogy a gazdasági társaságot kényszerőtlési eljárás során törölték a cégjegyzékből.

Ugyanezen indokok alapján nem maradhatott el annak tényállásban történő rögzítése sem, hogy a **kft2.**-vel szemben is több mint 64 millió forint adótartozás vonatkozásában hozott határozatot az adóhatóság. A fenti adatok is ugyanakkor mind azt támasztják alá, hogy a **kft2.** csupán színileg működött.

Az ekként kiegészített tényállás a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság I.rendűs II.rendű vádlottak bűnösségére.

Következésképpen a vádlottak felmentését célzó fellebbezések nem voltak megalapozottak.

A cselekmények minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

E helyütt volt szükséges megjegyezni, hogy az ügyészség által indítványozott, a bűncselekmény bünszövetség keretében történő elkövetést nem látta megállapíthatónak, mivel annak feltételei jelen ügy kapcsán nem állnak fenn.

Az elsőfokú bíróság a bűncselekményekre irányadó halmazati büntetési tételkeretet, és annak középértékét helyesen jelölte meg.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket helyesen tárta fel, és azokat a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte. Helytállóan hivatkozott arra a büntetés kiszabásánál, hogy I.rendűs II.rendű vádlottak hosszabb időn keresztül, igen nagy összegű vagyoni hátrányt okozva követték el a bűncselekményt, melynek a büntetés kiszabásánál kellett kiemelt jelentőséget tulajdonítani.

Mindezekre tekintettel a Btk. 82.§-a alapján a vádlottakkal szemben az enyhítő rendelkezés alkalmazásával kiszabott szabadságvesztések mértéke nem eltúlzott, az messzemenően méltányosnak tekinthető. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mind nemében, mind mértékében szükséges a Btk. 79.§-ában meghatározott büntetési célok eléréséhez, ezért a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget a büntetés enyhítésére.

Erre figyelemmel a vádlottak büntetésének enyhítése végett előterjesztett jogorvoslati kérelmek sem voltak megalapozottak.

Az elsőfokú bíróságnak az egyszerűsített felülvizsgálati eljárás körébe tartozó rendelkezései is törvényesek voltak.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogorvoslattal megtámadott ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Pécs, 2019. február 12.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.2/2017/46. számú ítéletének I.rendűs II.rendű vádlottakra vonatkozó része a Pécsi Ítéletábra Bf.III.43/2018/5. számú végzésével a 2019. évi február hó 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Tóth Sándor s.k.

a tanács elnöke